

DOINA OFELIA DAVIDESCU

O lume
pe gâtul subțire
al unei girafe

roman

CÎȘMIGIU
books

Cuprins

I. Dincolo de gard	7
II. Într-un târziu, Portofino	79
Epilog	117

Privirea mi se lipește de cele două steluțe, care, negreșit, apar primele în această perioadă, la ceasul înserării. Păzesc câtăva vreme coamele dealurilor din apropiere, apoi urcă ușurel pe boltă, trec către cealaltă parte, peste acoperiș, pierzându-se târziu în lumina unui răsărit pe care eu nu-l văd niciodată de aici. Își schimbă mereu poziția. Vin, pleacă... apar în locul lor altele. Bolta le tot sucește, după interese neștiute. Fereastra asta mică, împărțită de o cruce de lemn în patru ochiuri de geam, îmi este suficient de folositoare, acum. În față, dincolo de gard, vârfuri de pomi, câteva acoperișuri și liziera pădurilor construiesc, în fiecare anotimp, tablouri minunate. Ce mult îmi place cerul! M-am apropiat de el instinctual, fără prea multă chibzuință. Demult. Acum mi se pare că dintotdeauna mi-a fost aproape. Între mine și cer, mereu, serpentinele rugăciunilor. De câte ori mă gândesc la oameni, mă rog pentru ei. Pentru toți. Pentru cei pe care îi iubesc, și, la fel, pentru cei cunoscuți sau nu. Dacă mă gândesc mai bine, fiecare om care îmi trece prin față îmi aduce un sentiment de înțelegere și de duioșie, ca și cum

despre fiecare aş şti câte ceva. Nu-mi amintesc să fi urât pe cineva, vreodată. Am fost întotdeauna singură, mi-a plăcut să fiu așa. Și în mijlocul familiei, al fraților, al oamenilor de tot felul, tot singură m-am simțit. O singurătate care nu mă apasă, așa cum am auzit la alții. Nu simt niciun gol, nicio disperare. Dimpotrivă, o bucurie. Sunt împăcată cu ea. Dacă toată lumea asta ar fi doar o visare, o iluzie, n-aş fi supărată, pentru că mie așa mi se pare, că trăiesc un vis. Nu m-a înăbușit niciodată disperarea. Am luat totul așa cum a venit. Nu cu resemnare, căci mereu am încercat, și o mai fac încă, să repar sau să îndrept răul din jur, după gândirea și puterile mele. Ce să-mi fi dorit mai mult? Am fost în multe locuri, dar într-unul, unde am tot nutrit să mă duc, nu am reușit să ajung niciodată. Marea? Ei, da... marea n-am văzut-o niciodată. Pot doar să mi-o închipui, așa cum, de altfel, obișnuiesc să-mi închipui o mulțime de alte lucruri pe care nu le-am văzut, dar despre care am citit sau am auzit în diverse împrejurări. Cerul ei nu m-a acoperit, nu i-am simțit mirosul, nu i-am auzit mugetul sau tânguirea, nu mi s-au pierdut privirile în depărtarea ei. Oftez fără să vreau când mă gândesc la mare. Ar putea să fie ca lacul de la pescăria din marginea satului, dar mult mai întinsă, astfel încât să nu-i mai văd malurile de o

parte și de cealaltă, iar cel din depărtare să nu mai existe deloc. O mare care se despică în două, lăsând credinței loc să treacă... Gândul gonește aiurea un timp, se întoarce obosit. S-ar putea asta oare? O mare fără de sfârșit, ca cerul? Dincolo de prunii din ale căror roade facem, în fiecare toamnă, un delicios magiun fără zahăr, se vede stupina, draga mea stupină! Câte sfârșituri de primăveri și începuturi de veri am călătorit împreună? Atât de multe, încât nici nu-mi mai aduc bine aminte! Dacă n-ați dormit în așa ceva nopțile, miraculoasele nopți ale înfloririlor de tot felul, ați ratat o mare experiență. Eu cred că stupina se află pe prima treaptă a Raiului, și nimic nu încape alături de ea, în afara mărilor de rapiță, mentă, cicoare, a oceanelor de floarea soarelui și a cerurilor de salcâmi și tei. Stupina s-a potrivit perfect singurătății mele, care nu e o singurătate în adevăratul sens al cuvântului. Pot fi singură în preajma oamenilor, dar nu față de natură, de pietre, de ape, de flori... Vibrez față de acestea inconștient și inexplicabil. Și albinele, ce prietene bune! Cu ele vorbeam mereu, chiar și în gând. Și ele mă acceptaseră fără rezerve, generație după generație, toți anii. N-am purtat capișon de plasă sau mănuși. Se așezau pe mine, mă parcurgeau, apoi își vedeau de treabă. Niciodată nu mi-a fost frică de ele. De

prieteni adevărați nu te temi. Lor mă încredințam, și ele, mie. Acum nu mă mai ocup de miere, oricum ies mult mai rar. Uneori mă mai trezesc cu câte un bâzâit pe lângă perdeluța ferestrei și mi se face dor de zilele acelea, care parcă dădeau pe dinafară, de adierile parfumate care îmi mângâiau tâmplele și creștetul neacoperit. Căci da, doar în pustiiile acelea înflorite ale verii îndrăzneau să-mi descopăr capul și să mi-l las în bătaia luminii și a aerului.

Bat clopotele. *Cheamă viii, plâng morții, împrăștie viforele, trăsnetele, dracii.* Toaca le ține ison. Mie îmi aduc mângâiere. Eu cred că le aude Dumnezeu și atunci devine atent la noi. E vecernia. Soarele și-a dus strălucirea dincolo de dealuri, lăsând umbrele înserării să-i ia locul. Pe albastrul tăcut al cerului se văd, curajoase, primele mele stele. Ascultă și ele, cu interes, vocile subțirele ce se strecoară din biserică, îngânând rugăciuni fără de care nu se poate. Vă puteți închipui o lume în care nu se roagă nimeni? Eu, nu. Am să-mi fac rugăciunile în pat. Acum mi se permite. Mă culc devreme. Nu-mi place să aprind lumina, o ciudățenie pe care o am dintotdeauna. Când ultima rază a înserării e înghițită de noapte, sunt deja în pat. Duminică, voi trece să o văd pe Cristina.

Vrăbiuța. De ce mă numiseră „Vrăbiuța”?

Ce bine îmi amintesc! Mă văd scormonind cu ochii printre ulucile rare ale gardului, către capătul uliței. Venea părintele cu botezul. Aerul rece și zăpada, dată la o parte doar de o potecă, nu mă împiedicau să fac, nerăbdătoare, ture din casă afară și-napoi. Când la poartă, când printre uluci, să-l văd din timp pe părinte și să-l poftesc înăuntru. Acesta apăru, binecuvântă casa și pe noi cu busuioc bine înmuiat în apă sfințită. Când să plece, privirea lui scrutătoare, de sub sprâncene stufoase, îmi întâlnește ochii. Citise în ei o uimire blândă.

– Ce-i în inima ta, Lioară?

Întrebarea mă topise de tot. De abia am mai avut putere să șoptesc:

– Rugăciune, părinte, o rugăciune.

– Să pregățiți copila; la anul când vin cu botezul Domnului, o iau cu mine.

Glasul preotului se așezase ca o mângâiere peste mine și peste cei de față. Zâmbeam cerului, cu sufletelul cuibărit în capișonul speranței. Tălpile mele mici fremătau de un dor necunoscut. De unde știam eu, atunci, că între pământ și cer e o legătură fără de care nu se poate nimic pe lume?

Așa s-a și întâmplat. Peste un an, cu voia tuturor, părintele Sofronie m-a luat de acasă, să mă încredințeze unei mănăstiri. Cu ochii plânși, mama a rostit în poartă: *Du-te, vrăbiuță, ia-ți zborul spre ce te cheamă!* Casa noastră din chirpici, cu două odăițe și o singură sobă cu plită, cu podul plin de nuci și mere puse la uscat pentru iarnă, cu mica livadă prin care se pierdeau ciugulind, câteva păsări, rămânea în urmă. În poartă, mama, tata și cei doi frați, încremeniți, cu ochi înlăcrimați și zâmbind aiurea. De atunci, părintele și mulți dintre cei pe care i-am întâlnit, m-au numit astfel. Au trecut ani mulți până s-au hotărât să-mi spună pe numele meu, cel nou.

Simțisem chemarea. Dar de unde și pe ce căi misterioase venise, nu am putut să-mi dau seama. Tot ceea ce știam era că voiam să plec la mănăstire. Să mă fac maică, să mă rog pentru mama, tata, frații mei, căsuța modestă și traiul nostru sărac. Aveam să ajungem pe seară în locul despre care, cu toată străduința mea de până atunci, nu reușisem să înțeleg mare lucru din vorbele înșirate ale mamei și ale părintelui. Dar aveam o nesmintită încredere că va fi bine. Călătoria a părut că nu se mai termină. Sania, trasă de un cal tânăr, aluneca pe drum ca-ntr-un vis. Înfofolită în broboadă și blănițe de oaie, am dormit mai tot drumul. Când mă

trezeam, aveam în fața ochilor doar câmpuri cu zăpezi. Ici-colo, câte un șir curios de căciuli de zăpadă se ițeau pe căsuțe, adunate parcă de frică să nu se piardă în largul câmpiei. Părintele a oprit la o cârciumă pentru toaletă și o supă caldă. Apoi iar am adormit. M-am trezit când am simțit căluțul trăgând mai greu la deal. Drumul a urcat șerpuiind o vreme, apoi o alee cu brazi ninși ne-a condus în fața unor porți mari, negre, care încheiau un gard înalt de piatră de râu. Am îngăimat:

– Părinte, astea-s porți împărătești! Unde am ajuns?

– La mănăstire, Vrăbiuță. Aici am să te las, pe mâini bune.

Porțile s-au deschis fără să batem. Începuse să ningă. Căluțul ne-a trecut pragul cu sanie cu tot. Lumea, despre care știam oricum prea puține lucruri, a rămas dincolo de gard și de porți. Au apărut câteva siluete înfolfite, care șopteau cu repeziciune vorbe de neînțeles pentru mine. M-au luat pe sus. Încet-încet, am început să pricep.

– Hai, Vrăbiuță, la foc, să te încălzești. Bine-ai venit! Sora Teodora o să-ți fie aproape, o să te ajute.

Vocile aparțineau unor făpturi blânde, cu ochi zâmbitori. Îmbrăcămintea întunecată și sobră, care nu lăsa vederii decât mâinile și fața, păzită de o dungă mică albă pe cap, nu le asprea figurile.

Necunoscutul mă primea cu foc într-o vatră mare și cu căldura unor inimi bune. Căpătasem și o soră, lucru mare și neașteptat! Îi ajungeam până la umăr. Nouă lămpi păzeau încăperea, ce părea să fie o sufragerie destul de mare, căci două șiruri de mese de lemn lustruit, lipite între ele, o împărțeau în trei părți aproximativ egale. Am mâncat orez cu lapte, parfumat cu ceva ce, mai târziu, am aflat că însemna sirop de trandafiri. Până azi a rămas felul meu preferat. Am adormit plângând, în brațele Teodorei, decisă să închid într-o cutiuță tot ceea ce trăisem până atunci și să nu umblu acolo multă vreme. Glasul ei subțirel, venea ca o mângâiere:

– Șșș..., Șșș..., Șșș, Vrăbiuță, o fi bine!

Afară ninge cu dărnicie peste lumea pe care tocmai o lăsasem și peste cea în care intrasem, deopotrivă.

Dimineața a sosit fără lumina zilei, doar cu foșnete și șoapte. O lampă mică sprijinea întunericul cămăruței pe un disc de lumină difuză. Noile mele zile își schimbaseră decorul. Nici urmă de oftatul mamei, de zarva fraților, de mirosul ceaiului de mentă! Teodora, în veșminte lungi, cernite, îmi zâmbea cu gura până la urechi, ținând un ștergar între brațe.

– Hai, Vrăbiuță, c-or clopoțit! Ți-am încălzit apă. Câteva zile vei purta hainele cu care ai venit,

nu am găsit nimic pentru tine. Îți vom face unele potrivite cu măsurile tale mici. Câți ani ai?

– Zece!

Clopotele, cum or fi sunat ele, de nu le-am auzit, nu știu. A fost singura dată când s-a întâmplat. Lavoarul, pe care nu-l zărisem cu o seară mai înainte, mă oglindea cu prietenie. M-am spălat cu sârguință, încercând din răspuțeri să nu stropesc prea mult în jur. Pe când am ajuns în sala de mese, cele două șiruri erau înconjurate de siluetele întunecate, cu chipuri senine, ale măicuțelor și surorilor. Ne-am găsit două locuri rămase libere, care, din ziua aceea, au fost mereu ale noastre. Lumina își făcuse apariția la ferestre, șaluri alburii alunecau peste pervaze. Un glas răgușit a rostit cu blândețe rugăciuni înainte și după masă. Pășeam pe lungul drum al noviciatului, despre care nu aveam mare habar, dar nici regret. Un drum lung, sinuos, avea să mă poarte până în acest prezent, calm, plat, de care nu mă plâng.

Nu știu dacă m-a învățat cineva anume să am speranță sau aceasta a fost întotdeauna în mine, ca un clopoțel colorat, agățat la fereastra sufletului, nădăjduind, cu naivă inconștientă, o întâmplare frumoasă, o răsplată, oricare și oricât de mică ar fi. Vara... cea mai ieftină bucurie! O aștept în fiecare an cu răbdarea, rămasă intactă, a copilului care am fost cândva. Și vine mereu, când îi este dat, cum doar ea știe și nu altfel... Dintotdeauna, fără promisiuni pentru mine. Dar ceea ce contează nu sunt speranțele împăcate pe care mi le fac - de la un timp comode, repetitive, uneori cu ușoară nuanță de plictis, lipsite de neprevăzutul plecărilor cu stupina, - ci felul în care îmi apare ea: aidoma caruselului vesel și colorat, cu muzică nostalgică, demodată, pe care l-am întâlnit doar o dată, tare demult, într-o zi de târg. Mă bucur că-l reîntâlnesc, deși îi cunosc bine de tot muzica, figurinele și chiar câte rotații face pentru bănuțul plătit. Planurile verilor mele, așa neinteresante cum par, mă bucură invariabil. Cuprind, obligatoriu, îngrijirea crinilor, petuniilor și mușcatelor de sub fereastră. În plus, am în program revederea pentru câteva zile a acelor meleaguri unde nu mai

regăsesc nimic, dar de ale căror doruri, șirag de mărgele prețioase, memoria mea nu se poate desprinde.

În apropiere, cartierele cu case – o înșiruire de imobile nu prea răsărite, cu ferestre ce ascund, cu discreție, în dosul perdelelor, povești neștiute. Înramate de curți mari, mici, sau ciuntite de varii interese, cu vegetație pusă în evidență de priceperea, inspirația și puterea celor care le locuiesc, sunt un fel de răsplată a locului. Doar astfel, lăcașul acesta nu mai e la fel de singuratic precum l-am găsit. Alergarea culorilor, mai mult sau mai puțin ordonată, prin vara din jur, simbioza lor în nemărginirea micului univers ce-l am la dispoziție, întruchipează uneori, uimitor, verile lui Renoir, acel Renoir descoperit cu mirare în biblioteca unei familii la care am primit adăpost în vremuri de răstriaște a credinței. În același timp, urechile îmi oferă tot felul de surprize. Timpanul recepționează sunete și le transformă, în mod misterios, în emoții: un foșnet de frunze prin crengi, un râs de copil într-o curte, un tril, un fluierat rătăcit, un cor de greieri.

Duminica, porțile sunt larg deschise. Musafiri, pelerini de departe sau de aproape inundă curtea, biserica. Vin cu necazurile, tristețile sau bucuriile lor. Un du-te vino neîncetat, din zori și până-n

asfințit. Peste zi, frisonul dimineții se pierde sub umbrele pomilor și iederelor. Canicula fugărește oamenii în răcoarea salvatoare a zidurilor. Rugăciunile noastre se împletesc cu ale lor, alcătuiind un zumzet de suflete în căutarea mângâierii.

Alea cu dale coapte de soare îmi numără pașii. Dincolo de poartă o zăresc. Ce vânt pribeag o adusese în vara asta, aici? Are ochi rotunzi, frumoși, gri-albaștri. E îmbrăcată într-un trening destul de bun și de curat, de culoarea vișinei și încălțată cu pantofi sport. O față bronzată intens la soarele verii. Părul, vopsit castaniu închis, tuns asimetric de mâini nepricepute sau de vreo coafeză extravagantă, e pus în ascultare de o bentiță cu perluțe crem, înșirate una lângă alta, încununând cu reflexii delicate partea de deasupra frunții. Până să-i vezi ochii, îi remarci silueta. Subțire ca o ulucă de lemn, rătăcind cu tristețe și cu rost pierdut în drumul ei spre nicăieri. Păzește cu resemnare gardul mănăstirii, la ceva distanță de intrare, de teama celor câțiva care și-au asumat, cu mult înaintea ei, dreptul la mila credincioșilor ce trec pragul lăcașului de cult. Nu cere. Privește fiecare trecător cu speranță - singura avere care se pare că i se cuvenise și pe care a păstrat-o pe lumea asta.